

Premierminister frygter saa meget for, navnlig en Indkomstskat eller en Formuesskat. En saadan kan maaskee gaae igjennem, og det vilde være meget fornuftigt, naar den kunde blive indrettet paa en fornuftig Maade. Men en Indkomstskat er jo netop det, som den høitærede Premierminister frygter saa særdeles meget for; hvis man da ikke skulde ønske at gribe dertil, saa bliver der jo ikke Andet tilbage end at gaae til Laan. Det er imidlertid ganske vist, at vilkaarligt forøgede Statsudgifter maae virke forstyrrende, idet den finansielle Verden er meget sensibel; Statspapirerne vilde synke i Værdi, og det vilde jo bevirke, at hele Nationalformuen forringedes. Naar en Mand da f. Ex. i disse gode Tider havde sparet sig 10,000 Daler sammen, og de bleve forringede til 8,000 Rd. i Forhold til den nærværende Værdi, saa havde han maaskee netop mistet det Overskud, som han skulde have brugt til sin Avlsforbedring eller til sin Bedrifts Udvidelse. Statens materielle Kræfter i det Hele maae nødvendigviis svækkes ved et slet Finantsystem, og en uordenlig Statshuusholdning, der leder til større Udgifter, end Landet kan taale, hvilket maatte blive den naturlige Følge af Feilene i Udkastets § 45, maa nødvendigviis modarbejde Udviklingen i det Hele. Der er endnu en anden Omstændighed, som jeg ikke kan undlade at fremhæve. Idet nemlig Ministeriet kommer til at staae saa godt som absolut ligeoverfor den saa høit anseete Rigsforsamling for hele Monarchiet, og dog ligetidigt skal staae som constitutionelt ligeoverfor denne Forsamling, saa bliver der i denne dobbelte Stilling Noget, der er aldeles uforeneligt hos de samme Mennesker. Det ligger ikke i Menneskets Natur, at eet og samme Menneske som Minister og eet og samme Ministerium ligeoverfor een Forsamling, med hvis Medlemmer det føler sig mere paa lige Lin, skal kunne staae som overordnet, og paa samme Tid ligeoverfor en anden Forsamling, som det anseer sig saa høit hævet over, dog skal kunne bøie sig for en selvstændig Formening. Det er i denne dobbelte Stilling, at vor Banfælighed ligetil denne Dag har bestaaet, deri nemlig, at Regjeringen var eller skulde være absolut i Hertugdømmerne og samtidigt constitutionel ligeoverfor

Rigsdagen. Deraf ere de mange Rivninger fremkomne. Men, hvad vil Følgen blive, naar denne Dobbeltstilling, som Virkning af Udkastets § 45, skal vedvare? Naturligviis kun forøgede Rivninger og en Sandsynlighed for, at den hele Indretning med den nærværende Forfatning kun kan bevares, saa længe som Hs. Majestæt vor nærværende Konge, hvem Gud bestræmme, holder sin beskyttende Haand over den, men heller ikke længere. Det er det, jeg maa befrygte vil blive Tilfældet, saa længe § 45 skal bestaae uforandret. Naar man forandrer den i denne Paragraph ved en mathematisk Grille indløbne Feiltagelse, saa vil imidlertid Charakteren af Udkastet i det Hele strax være forandret, og de fleste væsentlige Mangler i samme allerede være hævede. At man kan komme til Rigsraadet med slige Forslag, viser Rigsraadets Betænkning, og saa ere jo alle de paaberaabte Banfæligheder forsvundne. Jeg har nu omtrentlig sagt, hvad jeg vilde sige om Sagen selv.

Jeg har endnu kun et Par Ord at henvende til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mourad). Han tager Sagen mere i Spøg, han tiltroer mig ikke Alvor, han udtaler sig næsten paa Holbergsk Maade; jeg kan derfor umuligt tale alvorligt med ham, men vil jeg ogsaa tillade mig at bruge samme Spøg mod ham. Det er vistnok hændet den ærede Rigsdagsmand, da han var en lille Dreng og sad ved sin Faders eller ved sin Formynders Bord, og maaskee havde Lyst til Noget, han ikke maatte faae, at det saa blev sagt til ham: See, der har Du, hvad Du kan faae, min Dreng; vil Du ikke have det, saa kan Du lade være, men saa faaer Du ingen Mad idag. Dengang ansaae den ærede Rigsdagsmand sig vist ikke for at have Ret til at være meddeeltig i at bestemme, hvad han selv havde Lyst til at spise, fordi han havde Ret til at sige Ja eller Nei til det Hele. Men dengang var han jo ogsaa meget mindre, nu er han bleven større og har faaet bedre Forstand. Af samme Beskaffenhed maa jeg imidlertid endnu ansee den Meddeeltighed i den lovgivende Myndighed at være, som ved Udkastets § 45 skulde tilde-